

РЪДИАРД КИПЛИНГ

Приказки

Рики-тики-тави

Това се случило много, много отдавна. Във влажните гъсти гори на далечна Индия, наричани джунгли, живеела с многобройното си семейство малка мангуста на име Рики-тики-тави.

Рики не се различавал от другите мангусты. Телцето му изглеждало нежно и крехко, но всъщност било извънредно гъвкаво – също като на катеричка. Козинката му била мекичка и пукава като на котенце, очичките и малкото му носле розовеели. С късите си лапички Рики-тики-тави можел не само да се почеше навсякъде, но и да рови дупки в земята, да бяга бързо и да отскача светкавично, ако нещо го застраши. Понякога, когато бил много раздразнен, косъмчетата на дългата му опашка щръквали настрани и тя заприличвала на четка за миене на бутилки. Макар да изглеждал съвсем безобиден, Рики-тики-тави притежавал инстинкт на превъзходен ловец. Птичетата, мишлетата и най-вече змиите се бояли от него и щом чуели бойния му вик „Рик-тик-тики-тики-чърр!“, гледали да стоят надалеч.

Малкото животинче си живеело добре в джунглата, но една нощ го сполетяла беда. Разразила се буря и се излял такъв проливен дъжд, че водата запълнила леговището му. С неимоверни усилия то успяло да изпълзи навън, буйните потоци на пороя го подхванали и го понесли незнайно накъде. Водната стихия била неударжима и малката мангуста по никакъв начин не могла да ѝ устои. Ненадейно телцето на Рики се блъснало в снопче клонки, стърчащи от дебел дънер. Той успял да се вкопчи в дънера. Със сетни сили пропълзял по него и щом стигнал на сушата, се отпуснал омаломощен и загубил съзнание.

На сутринта край неподвижното телце на Рики-тики-тави ми-нали млада жена на име Алис и синът ѝ Теди.

Щом зърнали животинчето, момчето извикало:

– Мамо, виж! Това е мангуста! Сигурно е пострадала в пороя.

– Може още да е жива – поколебала се майка му. – По-добре да я занесем вкъщи и да видим дали ще можем да помогнем с нещо.

Тя се навела, взела Рики-тики на ръце и двамата продължили по пътеката към дома си.

В обширния двор на голямата им къща в селцето ги посрещнал бащата на Теди. Момчето възбудено му разказало за намереното животинче, а той се усмихнал, хванал Рики-тики за кожата на горната част на врата и неочаквано мангустата издала тихичък звук.

– Жива е, но май се е нагълтала с вода – рекъл бащата.

Само след няколко минути Рики бил сложен по средата на голямата маса, увит в пухкава кърпа, за да се стопли. Не минал и час и той се съвзел, отворил очи и кихнал.

– Тихо! – прошепнал бащата. – Да не го уплашим...

Рики подал нослето си изпод кърпата, огледал се любопитно, а после се измъкнал целият, изтърсил все още влажната си козинка и скочил на рамото на Теди.

– Така се запознава с теб – засмял се баща му. – Любопитството на мангустите е безкрайно и ако имаха девиз, той щеше да гласи: „Трябва да разбере какво е това!“. Ако не го дърпаш за опашката и не се опитваш да го затвориш в клетка, ще свикне бързо и ще остане при нас.

– Милото зверче сигурно е гладно – сетила се майката. – Трябва да му дадем да хапне нещо.

Тя сложила в една паничка парченца сурово месо и Рики ги изял без капчица колебание. Подушил около паничката, сякаш търсел още, а после изтичал на верандата. Прилегнал на слънце и след малко задрямал. Когато след час-два се събудил, се чувствал отпочинал и бодър, а козината му вече била напълно суха.

Любопитството отново го накарало да се върне в гостоприемната къща. До вечерта не останало кътче, което да не е проучил. Първо обиколил килера и подушил всички консерви, буркани и бутилки, наредени по рафтовете. Дори прогризал дупки в една-две торби и оттам се изсипали някакви зърна. Във всекидневната съдрал тапицерията на дивана. В банята съборил четките за зъби и едва не се удавил във ваната. Разходил се напред-назад и в кабинета на бащата на Теди.

Докато обикалял къщата, огладнял. Изтичал до паничката, от която ял сутринта, и с радост открил, че е пълна с храна. След като си хапнал и заситил глада си, той се свил на кълбо и отново заспал.

Надвечер, когато притъмняло, Рики излязъл в градината и видял как хората палят газови фенери. Светлината им не била много силна, но озарила градинските пътечки, по които затрептели причудливите сенки на храстите и цветята наоколо, полюшвани от вятъра. След като едва не загубил живота си предишната нощ, той бил попаднал в нов свят, пълен с интересни и непознати неща, и това много му харесвало.

Вечерта напредвала. Теди тръгнал нагоре по стълбите към стаята си и Рики пъргаво го последвал. А когато момчето легнало в постелята си и заспало, мангустата се настанила до него. Малко по-късно, преди да отидат в своята спалня, родителите надникнали в стаята на сина си и се изненадали от присъствието на зверчето в леглото му.

– О, това никак не ми харесва – прошепнала майката на Теди. – Страхувам се да не би да го ухапе.

– Не се бой – успокоил я бащата. – Мангустата не само няма да стори нищо лошо на Теди, но и ще го защити, ако нещо го застраши. Ако например отнякъде се появи змия...

– Какви ги говориш?! – укорила го майката. – Как така в къщата ще се появи змия?

– Е, не съм казал, че непременно ще се появи – оправдал се бащата и промърморил: – И все пак, не е невъзможно...

Макар че не била съвсем убедена, майката на Теди се съгласила мангустата да остане в стаята на сина ѝ. А Рики наистина цяла нощ пазил момчето, седнал до възглавницата му. При най-малкия шум мангустата трепвала, изправяла се на задните си лапички и се вслушвала напрегнато.

Сутрин семейството обикновено закусвало на верандата. И този ден по нищо не се отличавал от другите – родителите вече били седнали край масата, но Теди кой знае защо закъснявал.

– Май ще трябва да отида да го събудя – решила майка му.

В този момент лицето на бащата се озарило от усмивка.

– А, ето ги и двамата! – възкликнал той и посочил момчето, което слизало по стълбите с мангустата на рамо.

Рики също закусил със семейството. Дали му сварено яйце и банан и той бил толкова доволен, че скочил в скута на майката, свил се на кълбо и останал там. Очевидно животът в този дом много му харесвал... Още по-хубаво било, че къщата имала градина с всякакви растения. Щом Теди и родителите му се заели с

ежедневните си занимания, Рики се втурнал сред високите треви, цветята и храсталците. След малко спрял, вдигнал муцунка нагоре, подушил въздуха и си помислил: „Еха, това е превъзходно място за лов!“. В миг изпитал такъв възторг, че всяко косъмче на опашката му настръхнало. Отново започнал да тича напред-назад, наляво-надясно. От време на време спирал да подуши едно или друго място, а после пак хуквал. Кой знае кога щял да се умори да се за-

